

Opinia Komitetu Regionów – Sport, niepełnosprawność, rekreacja

(2014/C 114/06)

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Określenie kontekstu

1. Zwraca uwagę na fakt, że liczbę osób niepełnosprawnych w UE szacuje się na ok. 80 mln, czyli ok. 15 % całej populacji. Zgodnie z szacunkami ponad 40 % ludności to osoby o ograniczonej możliwości poruszania się.
2. Podkreśla, że ze względu na zwiększone ryzyko niepełnosprawności wśród osób starszych oraz ogólne rozpowszechnienie chorób przewlekłych liczba osób dotkniętych niepełnosprawnością może wzrosnąć. Dlatego też regiony europejskie muszą w przyszłości stawić czoła nowym wyzwaniom.
3. Zwraca uwagę na fakt, że brakuje wspólnej definicji niepełnosprawności dla całej UE i że definicje prawne tego pojęcia były przedmiotem wielu debat i interpretacji. Niepełnosprawność jest złożonym zjawiskiem i wieloaspektowym doświadczeniem, które wynika z interakcji cech fizycznych i intelektualnych danej osoby oraz związanych ze społeczeństwem, w którym dana osoba żyje. Dlatego należy uwzględnić pojęcie osób dotkniętych niepełnosprawnością.
4. Zwraca uwagę na brak wiedzy, a także mylne wyobrażenia na temat faktycznych skutków niepełnosprawności oraz podkreśla potrzebę położenia nacisku na zdolności, które można uwzględnić w kontekście osiągnięć sportowych.
5. Uznaje wartość i znaczenie aktywności fizycznej i sportu dla osób niepełnosprawnych, a także ich rzeczywisty wkład w realizację celów strategicznych UE, zwłaszcza celów strategii „Europa 2020”. W ostatnich latach widoczne jest znaczne rozpowszechnienie sportu przystosowanego do odmiennych możliwości oraz sportu uprawianego przez osoby niepełnosprawne. Ostatnim przykładem są igrzyska paraolimpijskie w Londynie w 2012 r., podczas których środki przekazu dołożyły wszelkich starań, by relacjonować imprezę ruchu paraolimpijskiego i go propagować.
6. Zwraca uwagę na fakt, że sport ma niezaprzeczalną wartość dla ogólnego dobrego samopoczucia człowieka, a także pozytywnie oddziałuje na możliwości rehabilitacji i terapii osób niepełnosprawnych. Możliwość uprawiania sportu jest dla tych osób przede wszystkim podstawowym prawem człowieka.
7. Wskazuje na fakt, że „sport dla osób niepełnosprawnych” obejmuje szeroki zakres aktywności: od sportu elitarnego, przez rekreację i przystosowane wychowanie fizyczne, po proces rehabilitacji przez sport. Różnorodność działalności sportowej dorównuje złożoności, jakiej wymaga zdefiniowanie sportu, bądź też ją przewyższa. Jest to jedna z przyczyn, dla których w różnych regionach Europy istnieją różne definicje. W obszarze aktywności fizycznej i sportu mamy do czynienia z szeregiem niewielkich różnic, w zależności od których aktywność fizyczna ma charakter sportowy, rekreacyjny, zdrowotny itp. We wszystkich przypadkach o orientacji aktywności fizycznej decyduje osoba ją uprawiająca, przy czym – ogólnie rzecz biorąc – sport pozytywnie wpływa na zdrowie fizyczne i psychiczne wszystkich uprawiających go osób.
8. Zwraca uwagę na fakt, że różne terminy i koncepcje dotyczące tego sektora lub stosowane przez jego podmioty są przedmiotem pogłębionej debaty. W obecnym kontekście stosuje się określenie „sport dla osób niepełnosprawnych”, tak by podejście ukierunkować na obywateli, jednocześnie nadając temu określeniu ogólny zakres.

9. Przypomina o konieczności pełnego przestrzegania zasady pomocniczości i autonomii kadry kierowniczej wyższego szczebla w sporcie, w tym niezależnych organizacji sportowych. Zalecenia zawarte w niniejszej opinii mają odgrywać rolę katalizatora, tak by zwiększyć wpływ działań podejmowanych przez państwa członkowskie i władze lokalne i regionalne oraz doprowadzić do zmiany mentalności, promując umiejętności osób niepełnosprawnych w szeroko rozumianym społeczeństwie.

Kontekst polityczny

10. Przyjmuje z zadowoleniem i popiera wzmianki o uznaniu sportu dla osób niepełnosprawnych w różnych kierunkach polityki UE, a zwłaszcza strategię europejską w dziedzinie niepełnosprawności na lata 2010–2020⁽¹⁾, komunikat Komisji pt. „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu”⁽²⁾ oraz Białą księgę Komisji Europejskiej na temat sportu⁽³⁾.

11. Ubolewa jednak nad tym, że w pierwotnym wniosku Komisji Europejskiej w sprawie programu Erasmus+, nowego programu UE na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu na lata 2014–2020, całkowicie zabrakło odniesienia do osób niepełnosprawnych. W związku z tym nalega, by w nowym programie, który obecnie wciąż jest przedmiotem dyskusji, zawrzeć jasną wzmiankę o konieczności wspierania zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu poprzez ułatwianie osobom niepełnosprawnym dostępu do zajęć sportowych.

12. Podkreśla, że władze krajowe oraz samorządy lokalne i regionalne, w ramach swoich kompetencji i możliwości finansowych, mogą odgrywać ważną rolę w rozwoju sportu dla osób niepełnosprawnych, zwłaszcza w odniesieniu do promowania infrastruktury i działalności sportowej w dłuższej perspektywie, a także inwestycji w tym zakresie. Podkreśla także konieczność zapewnienia funduszy na projekty dla regionów, w których infrastruktura szkół i innych placówek edukacyjnych jest niedostatecznie rozwinięta i dzieci niepełnosprawne nie mają możliwości uprawiania sportu, lub możliwości te są ograniczone.

13. Jest zdania, że podmioty publiczne powinny w kontekście korzystania z obiektów publicznych uwzględniać w stosownym stopniu kwestie związane z uprawianiem sportu przez osoby niepełnosprawne, tak by realizować cel tworzenia takim osobom porównywalnych warunków życia. Fizyczna dostępność jest istotnym tego elementem.

14. Potwierdza szczególną rolę podmiotów sektora sportu dla osób niepełnosprawnych, jeżeli chodzi o wykorzystanie możliwości sportu w zakresie włączenia społecznego, integracji i równości szans.

15. Podkreśla fakt, że w wielu przypadkach konkretne wzmianki o sporcie dla osób niepełnosprawnych pojawiają się wyłącznie w kontekście włączenia społecznego. Apeluje, by powszechnie rozróżniano poszczególne rodzaje sportu dla osób niepełnosprawnych, który może obejmować sport elitarny, rekreację, wychowanie fizyczne, możliwości kształcenia i szkolenia przez sport, przystosowaną aktywność fizyczną, rehabilitację przez sport czy też aktywność sportową w konkretnych celach terapeutycznych.

16. Wnosi o większe uznanie roli kompetentnych przedstawicieli tego sektora we wszystkich działaniach mających na celu rozwój i ocenę sportu masowego, wspieranych przez instytucje europejskie. Powinno się rozważyć rozdysponowanie specjalnych środków, które umożliwiłyby ich udział, a także specjalne szkolenia personelu technicznego zajmującego się sportem.

17. Apeluje o sporządzenie szczegółowego dokumentu strategicznego na podstawie już istniejącej polityki, który dotyczyłby zwłaszcza sportu dla osób niepełnosprawnych, by ustalić priorytety pośród najistotniejszych kwestii właściwych dla tego sektora.

Konkretne wyzwania: uprawianie sportu

18. Wskazuje, że pomimo rosnącego zainteresowania politycznego udziałem osób niepełnosprawnych w aktywności sportowej wskaźnik ich uczestnictwa jest nadal zbyt niski. Jest to związane m.in. z występującymi ograniczeniami w dostępie do infrastruktury sportowej dostosowanej do potrzeb osób niepełnosprawnych.

⁽¹⁾ COM (2010) 636 final.

⁽²⁾ COM (2011) 12 final.

⁽³⁾ COM (2007) 391 final.

19. Odnotowuje, że oprócz przeszkód fizycznych, społeczno-ekonomicznych oraz komunikacyjnych, na uprawianie sportu wpływają pewne bariery kulturowe oraz czynniki psychologiczne – zwłaszcza podejście organizatorów i podmiotów sportu masowego do niepełnosprawności. Takie postawy wynikają z braku wiedzy i braku zasobów, które umożliwiłyby stawienie czoła odmiennej sytuacji. Należy przeprowadzać kampanie informacyjne i szkoleniowe na rzecz akceptacji osób niepełnosprawnych w sporcie. Zaleca się, by wszystkie środki mające na celu zwiększenie dostępu do aktywności sportowej były opracowywane po odpowiednich konsultacjach z podmiotami tego sektora, gdyż poszczególne grupy mogą potrzebować różnego rodzaju wsparcia.

20. Zwiększenie dostępności – w sensie zapewnienia odpowiedniego dostępu fizycznego do obiektów sportowych oraz lepszej komunikacji – jest niezbędnym warunkiem wzrostu wskaźnika uprawiania sportu.

21. Apeluje, by organizowano skoordynowane kampanie uświadamiające dotyczące już istniejących możliwości uprawiania sportu. Można by je prowadzić na szczeblu europejskim, lecz powinny przekładać się na szczebel regionalny i lokalny, gdzie istnieje konkretna oferta. Należy się zwrócić bezpośrednio do osób niepełnosprawnych i przekazać im informacje na ten temat. Idealnym rozwiązaniem byłoby organizowanie kampanii przy wsparciu kadry kierowniczej wyższego szczebla w dziedzinie sportu masowego, sportu narodowego i sportu dla osób niepełnosprawnych, a także organizacji (szczególnie stowarzyszeń) osób niepełnosprawnych. Ponadto istotne jest, by organizowane kampanie informacyjne były przeznaczone nie tylko dla osób niepełnosprawnych, ale także dla ogółu społeczeństwa, tak by pomóc ludziom zrozumieć i zaakceptować niepełnosprawnych żyjących obok nich, zintegrować ich w społeczności i nauczyć się, jak im pomagać. Osobom dotkniętym niepełnosprawnością należy umożliwić jak największą samodzielność, jak też zachęcać je do proponowania, propagowania i organizowania takich wydarzeń oraz wspierać je w tych działaniach.

22. Podkreśla, że konieczne może okazać się indywidualne zwrócenie się do różnych grup docelowych z uwzględnieniem ich zdolności, wieku i sytuacji społecznej. Trzeba zwłaszcza dotrzeć do młodzieży i udzielić jej wsparcia. Należy także uwzględnić sposób zorganizowania sektora sportu w poszczególnych państwach członkowskich oraz jego szczególne cechy na poziomie lokalnym i regionalnym. Trzeba wesprzeć dostarczanie dostępnych i regularnie aktualizowanych informacji wysokiej jakości, tak aby poszczególne grupy docelowe mogły być stale informowane o dostępnej dla nich ofercie sportowej. Rozpowszechnianie takich informacji oraz zwiększanie dostępu można usprawnić poprzez zachęcanie do rozwoju zorganizowanych oddolnych działań w tym zakresie i ich wspieranie.

23. Na poziomie lokalnym i regionalnym należy dysponować dostosowaną siecią transportu umożliwiającą osobom niepełnosprawnym przemieszczanie się do obiektów sportowych, zarówno w celu uprawiania sportu amatorskiego, jak i wyczynowego.

24. Podkreśla, że rodzice odgrywają istotną rolę w zachęcaniu młodzieży do udziału w aktywności sportowej i że wolontariusze stanowią podstawę tego sektora. Dlatego też trzeba zwiększyć świadomość znaczenia działalności wolontariackiej oraz rozważyć stworzenie platform, w których rekrutowano by i szkolono wolontariuszy, a także podjęcie środków na rzecz uznania i wynagrodzenia ich wkładu.

25. Proponuje utworzenie platformy informacyjnej na temat obiektów sportowych w UE wraz z ogólnodostępną stroną internetową, na której osoby niepełnosprawne mogłyby uzyskać informacje dotyczące infrastruktury sportowej, możliwości technicznych itp. w zamieszkiwanej przez nie okolicy lub regionie.

26. Zwraca uwagę na fakt, że niektóre grupy ludności spotykają się z dwojaką lub trojaką dyskryminacją, gdy są dotknięte nie tylko jednym typem niepełnosprawności, lecz wieloraką niepełnosprawnością, lub gdy wywodzą się ponadto ze środowiska imigrantów lub mniejszości etnicznych bądź padają ofiarą wykluczenia społecznego z powodu homofobii lub ze względu na płeć. Konieczne jest zagwarantowanie powszechnego wsparcia i jednakowych możliwości dostępu do aktywności sportowej.

27. Odnotowuje, że sport dla osób niepełnosprawnych nie powinien być oderwany od systemu sportu masowego i że jego rozpowszechnienie, a w tym przypadku również podział odpowiedzialności za jego organizację z dużymi stowarzyszeniami sportowymi wydaje się już stanowić pierwszoplanowy cel polityczny. Należy zatem zadbać o dalsze postępy we włączaniu sportu dla osób niepełnosprawnych do sportu masowego oraz o to, by można było przyjąć równoległe różne sposoby, formuły i struktury organizacyjne w zależności od rzeczywistych możliwości osób dotkniętych niepełnosprawnością i od celu integracji.

28. Udział w sporcie osób dotkniętych niepełnosprawnością należy propagować w działalności federacji obejmujących dany rodzaj sportu lub specjalizację, we współpracy z federacjami zajmującymi się głównie osobami niepełnosprawnymi i z poszanowaniem ich roli. Federacje te powinny być wspierane w swojej misji niezbędnej z punktu widzenia osób dotkniętych niepełnosprawnością.

29. Stowarzyszenia sportowe powinny zachęcać do udziału w swoich pracach z głosem doradczym organizacje sportowe, które – choć do nich nie należą – zajmują się uprawianiem danej dyscypliny sportu przez osoby niepełnosprawne.

30. Na podstawie zebranych przykładów stwierdza, że podejście zmierzające do połączenia turystyki z powszechną rekreacją jest dobrym sposobem zaznajomienia osób niepełnosprawnych ze sportem, co powinno doprowadzić do wzrostu wskaźnika uprawiania sportu i do uświadomienia ogółowi społeczeństwa możliwości sportowych osób niepełnosprawnych.

31. Należy przekazywać aktualne informacje wysokiej jakości dotyczące sportów dostosowanych do potrzeb osób niepełnosprawnych, a także transportu i przystosowanego dostępu do obiektów sportowych, jako zachętę do turystyki sportowej.

Konkretne wyzwania: kształcenie

32. Przyznaje, że odpowiedni rozwój sportu dla osób niepełnosprawnych wymaga odpowiednio wykształconych i przeszkolonych profesjonalistów.

33. Uważa, że chociaż osoby niepełnosprawne nie są piętnowane, mogą podlegać wykluczeniu społecznemu, gdyż wiele osób nie wie, jak je przyjąć i włączyć do aktywności sportowej oraz struktur sportowych. Domaga się skoordynowanych działań informacyjnych za pomocą inicjatyw w zakresie kształcenia i szkolenia, przeznaczonych nie tylko dla osób bezpośrednio zainteresowanych organizacją zajęć sportowych, lecz również – na szerszą skalę – dla ogółu społeczeństwa, na przykład za pośrednictwem łatwo dostępnych internetowych narzędzi szkoleniowych. W tym względzie należy równolegle rozwijać działania podnoszące świadomość praw, potrzeb i zdolności osób niepełnosprawnych.

34. Podkreśla, że wszyscy uczniowie powinni mieć dostęp do wychowania fizycznego i sportowego i że niepełnosprawność nie powinna stanowić przeszkody we włączeniu ich do szkolnych programów sportowych. Często w czasie zajęć wychowania fizycznego w szkole młodzież zapoznaje się z aktywnością sportową i zaczyna się pasjonować sportem. Dotyczy to również młodzieży niepełnosprawnej. Ponadto środowisko sportowe w szkole oferuje możliwość edukowania zdrowych uczniów i uświadamiania im zdolności ich kolegów z klasy. W tym kontekście trzeba zachęcać zwłaszcza do wprowadzania „powszechnie dostępnych programów sportowych”. Pomysł odwrotnej integracji, czyli włączenia młodych, zdrowych sportowców do sportu dla osób niepełnosprawnych, jest dobrym przykładem, który pozwala zmienić podejście do zdolności innych sportowców. Należy również wspierać i rozwijać inicjatywy w rodzaju „Wspólny sport”. By osiągnąć ten cel, niezbędne jest specjalne kształcenie i szkolenie nauczycieli w placówkach oświatowych, w tym zwłaszcza nauczycieli wychowania fizycznego, a także zapewnienie rodzicom dzieci niepełnosprawnych dostępu do informacji dotyczących różnych oferowanych zajęć sportowych.

35. Stwierdza, że wiedza i umiejętności trenerów często nie są wykorzystywane ze względu na brak wymiany i koordynacji między przedstawicielami sportu dla osób niepełnosprawnych a przedstawicielami sportu masowego. Proponuje się przedsięwziąć inicjatywy szkoleniowe oparte na współpracy między tymi organizacjami, ze wsparciem ośrodków szkolenia i władz publicznych.

36. Zachęca do szerszego włączenia w procesy dostosowawcze w kwestiach redukcji wykluczenia osób niepełnosprawnych, przedstawicieli szkolnictwa wyższego. Celem takiego działania miałyby być zmiany w zakresie kształcenia przyszłych pedagogów wychowania fizycznego, co pozwoliłoby im na lepsze zrozumienie dla zróżnicowania zdrowia podopiecznych.

37. Jest zdania, że konieczne jest poprawienie wizerunku sportu dla osób niepełnosprawnych poprzez propagowanie sportu wyczynowego na wysokim poziomie, uprawianego przez niepełnosprawnych sportowców, dbając o nadanie im tego samego statusu, jaki mają pełnosprawni sportowcy wyczynowi. Powszechnie uznaje się, że uwrażliwienie na osiągnięcia niepełnosprawnych sportowców w sporcie elitarnym może prowadzić do zmiany tego wizerunku. W tym kontekście bardzo istotna jest strategia komunikacyjna dotycząca igrzysk paraolimpijskich i imprez sportowych wysokiej rangi dla osób niepełnosprawnych.

38. Przyznaje, że sport dla osób niepełnosprawnych w dużej mierze opiera się na pomocy wolontariuszy. Odnotowuje, że należy nadal propagować adresowane do nich wysokiej jakości szkolenia. Pod pewnymi względami muszą być one dostosowane do potrzeb zainteresowanych stron. Ponadto coraz większego znaczenia nabiera zarządzanie wolontariuszami. Organizacje zajmujące się sportem dla osób niepełnosprawnych powinny poprawić swe funkcjonowanie dzięki zastosowaniu narzędzi zarządzania zasobami ludzkimi i poprawy jakości. Należy kształcić profesjonalistów w tej dziedzinie z myślą o poprawie jakości. Są oni tym ważniejsi, że chodzi o szczególną grupę społeczeństwa. W strukturach powinno się dążyć do profesjonalizacji.

39. Ubolewa nad tym, że często nie docenia się możliwości osób niepełnosprawnych. Podkreśla, że sport sprzyja rozwojowi osobistemu osób niepełnosprawnych, a przez to może w istotny sposób przyczynić się do ich skutecznej integracji zawodowej.

40. Popiera wytyczne UE w sprawie dwutorowej kariery sportowców⁽⁴⁾, w których stwierdza się, że „sprawiedliwe zastosowanie środków na rzecz dwutorowej kariery wszystkich sportowców stanowiłoby znaczący krok naprzód dla całego sportu, a zwłaszcza dla sportu, jaki uprawiają osoby niepełnosprawne”. W pełni podziela także wyrażone w wytycznych zdanie: „Jako że wiele dyscyplin sportowych dla osób niepełnosprawnych jest włączonych w duże organizacje sportowe, istnieje potrzeba zwrócenia szczególnej uwagi na tę grupę, by zagwarantować sprawiedliwe traktowanie i by móc rozwinąć specjalne ścieżki rozwoju, gdy niemożliwe jest skorzystanie ze ścieżek rozwoju dla zdrowych sportowców”.

41. Podkreśla, że przedstawiciele tego sektora powinni odtąd dołożyć starań, by najmłodszy sportowcy się usamodzielnili, i udzielić im wsparcia w rozwoju osobistym. W tym względzie konieczne jest wsparcie konkretnych inicjatyw edukacyjnych proponowanych młodym sportowcom podczas wydarzeń sportowych.

Konkretne wyzwania: zdrowie

42. Uznaje wartość sportu dla promocji zdrowia oraz edukacji zdrowotnej i podkreśla szczególnie związek przystosowanej aktywności sportowej z rehabilitacją osób niepełnosprawnych, gdyż chodzi o ich zdrowie fizyczne i psychiczne.

43. Popiera prace grupy eksperckiej UE ds. sportu, zdrowia i zaangażowania, której Rada powierzyła zadanie zaproponowania środków na rzecz promowania prozdrowotnej aktywności fizycznej, uczestnictwa w sporcie masowym oraz określenia odpowiednich środków do połowy 2013 r. Nalega, by aktywność fizyczna oraz sport były wyraźnie uznawane i wspierane jako narzędzia terapeutyczne dla osób niepełnosprawnych.

44. Przyjmuje do wiadomości wyniki prac grupy eksperckiej UE ds. antydopingu, której Rada powierzyła zadanie opracowania uwag UE na temat przeglądu Światowego kodeksu antydopingowego Światowej Agencji Antydopingowej (WADA) oraz uznaje wagę dobrego rządzenia w sporcie. Zaleca, by w większym stopniu włączyć do nich strony zainteresowane ruchem paraolimpijskim.

45. Uważa, że wszystkie instrumenty finansowania przewidziane w nowych wieloletnich ramach finansowych powinny uwzględniać kwestię dostępności dla osób niepełnosprawnych.

Konkretne wyzwania: wsparcie finansowe i strukturalne

46. Zauważa, że we wniosku w sprawie programu Erasmus+, który jeszcze jest przedmiotem dyskusji, zaproponowano pozycję budżetową dotyczącą sportu. Nalega jednak, by Komisja Europejska wyraźnie odniosła się do sportu dla osób niepełnosprawnych w towarzyszących programowi Erasmus+ wytycznych dla beneficjentów oraz by uznała sport dla osób niepełnosprawnych za priorytet działania na rzecz sportu w ramach tego programu.

47. Proponuje, by Komisja zachęcała do podejmowania specjalnych działań na rzecz projektów promujących sport dla osób niepełnosprawnych na szczeblu lokalnym i regionalnym.

48. Uważa, że sektor cechuje się fragmentacją różnych instrumentów UE zmierzających do realizacji podobnych celów. Bardzo korzystna byłaby lepsza harmonizacja wraz z przyjęciem długoterminowych zobowiązań finansowych, przynajmniej dla głównych przedstawicieli sektora na szczeblu europejskim.

49. Zachęca do wykorzystania funduszy strukturalnych na rozwój powszechnie dostępnej i otwartej infrastruktury sportowej na szczeblu lokalnym i regionalnym. Istotne znaczenie ma także finansowanie badań w dziedzinie technologii związanych ze sportem dla osób niepełnosprawnych za pośrednictwem programu „Horyzont 2020”. Kluczowe znaczenie ma inwestowanie w badania i innowacje, zwłaszcza poprzez wyższe uczelnie i przedsiębiorstwa z tego sektora. W przygotowaniu znajduje się obecnie wiele prac doktorskich na ten temat, opracowywanych przez osoby pracujące w tej dziedzinie. Szczególną uwagę należy zwrócić na sport jako narzędzie terapeutyczne, np. na hipoterapię.

50. Zachęca instytucje UE do dalszego długoterminowego wspierania wydarzeń sportowych dostępnych dla wszystkich, a szczególnie dla niepełnosprawnej młodzieży.

Rola samorządów lokalnych i regionalnych

51. Uważa, że w ramach swych kompetencji instytucjonalnych samorządy lokalne i regionalne odgrywają zasadniczą rolę w rozwoju europejskiego wymiaru sportu dla osób niepełnosprawnych.

⁽⁴⁾ <http://ec.europa.eu/sport/library/documents/c3/dual-career-guidelines-final.pdf>.

52. Podkreśla potrzebę zwiększenia udziału samorządów lokalnych i regionalnych za pośrednictwem programu opracowanego wspólnie z Komisją Europejską, Radą i władzami krajowymi odpowiedzialnymi za sport, osoby niepełnosprawne oraz działalność sportową dla nich organizowaną, która dążyłaby do włączenia ich w sport masowy. Samorzady lokalne i regionalne mogą zbudować pomost między UE a szczeblem lokalnym, by powiązać inicjatywy promowane przez kluby, szkoły czy też rodziców.

53. Uznaje, że szczególnie na szczeblu lokalnym i regionalnym istnieją odpowiednie doświadczenia i zorganizowane partnerstwa, by promować rozwój sportu i jego uprawianie przez osoby niepełnosprawne. Wnosi, by prowadzono wymianę dobrych praktyk, i sygnalizuje, że sam może je rozpowszechnić przy wsparciu instytucji europejskich i zainteresowanych stron. Przetłumaczenie istniejących materiałów jest poważnym wyzwaniem, do którego podjęcia powinno się zachęcać. Wskazane byłoby zastanowienie się nad systemem nagród za zastosowanie „nadzwyczajnych praktyk”.

54. Popiera system podmiotów regionalnych odpowiedzialnych za rozwój sportu dla osób niepełnosprawnych. Mogłyby one pokierować wymianą i wdrażaniem dobrych praktyk, m.in. przy wykorzystaniu narzędzi informatycznych, a także powiązać politykę europejską z realiami regionalnymi. Upowszechnianie projektów europejskich i ich rozwijanie poprzez wymianę sprawdzonych rozwiązań umożliwi wdrożenie rozwiązań z powodzeniem eliminujących wspólne problemy, a także poznanie potrzeb innych regionów i krajów.

Dodatkowe wnioski

55. Przyjmuje do wiadomości pierwsze inicjatywy promujące „Europejski Tydzień Sportu” i nalega, by w ramach jego obchodów przewidziano sport specjalnie przeznaczony dla osób niepełnosprawnych, który prowadziłby do włączenia ich w zajęcia sportowe głównego nurtu. Domaga się, by rozważono ponadto ustanowienie corocznego „Europejskiego Dnia Sportu dla Osób Niepełnosprawnych”.

56. Stwierdza, że brakuje porównywalnych informacji w tej dziedzinie na szczeblu regionalnym, i domaga się zapoczątkowania procesu gromadzenia wiarygodnych danych. W tym celu należałoby na przykład zlecić specjalne badanie Eurobarometru na temat sportu dla osób niepełnosprawnych bądź przynajmniej uwzględnić najbardziej konkretne pytania na ten temat w przyszłych badaniach Eurobarometru dotyczących sportu lub niepełnosprawności.

57. Usilnie zachęca do utworzenia europejskiej grupy eksperckiej ds. tych kwestii, która uznawałaby specyficzne zadania tego sektora i korzystałaby z wkładu szerokiej gamy jego podmiotów. Korzystne byłoby podjęcie przez nią następujących działań:

- pod względem merytorycznym:
 - zaproponować wspólną definicję takich pojęć, jak „sport dla osób niepełnosprawnych”, „sport przystosowany” i „wspólny sport”, by ułatwić ich uznanie;
- pod względem technicznym:
 - sporządzić wykaz najistotniejszych doświadczeń lokalnych i regionalnych w celu zachęcenia do opracowania wzorców działania i ich rozpowszechnienia.
 - zapewnić decydom politycznym niezbędne elementy techniczne w celu ich uświadomienia, a także umożliwić Komitetowi Regionów wypełnianie jego funkcji jako czynnika sprzyjającego zmianom w tej dziedzinie, w której władze lokalne i regionalne odgrywają pierwszoplanową rolę.

Bruksela, 29 listopada 2013 r.

*Przewodniczący
Komitetu Regionów*

Ramon Luis VALCÁRCEL SISO